

PUKKIE IN HET SPITSUUR

DOOR JAN H. DE GROOT

PUKKIE was een hondje dat het midden hield tusschen een fox-terrier en een bull-dog. Zijn huid was geel-wit met bruine roestvlekken. Boven zijn oolijke oogen droeg hij twee zwarte stippen, zijn pooten waren kort, stomp en krom en zijn heftig kwispelend staart-eindje mat niet meer dan een halve decimeter.

Pukkie telde nog lang geen twaalf maanden en het zachte winterweer kwam zijn jonkheid te hulp in het spontaan begaan van ondeugende hondenstreken.

Dien middag droeg hij aan zijn hals-riempje een koordje welks ander einde verdween in den groenen mantelzak van zijn bazin, een juffrouw van middelbaren leeftijd met een wrat op haar neus, drie haren uit een klein kingewas en een kalot-hoedje op met ranke ja-ja-veertjes.

Naast zijn bazin liep een buurvrouw met een zwarten doek om de schouders. Ze mankte aan haar linkerbeen, waar door ze bij iederen stap tegen den groenen mantel aanbotste, maar dit scheen in het minst niet het geanimeerde gesprek der beide dames te storen.

De weg van het drietal ging over een druk bewandeld trottoir, langs een hevig bereden verkeersader. Pukkie voelde zich eenzaam en verlaten temidden van al de drukte en het lawaai. Hij voelde zich nietig en verwaarloosd.

Hij peinsde.

Diepe rimpels zaten tusschen zijn oogen en hij verlangde naar het kleine achttertuintje waar hij den ouden pantoffel begraven had en naar de mus-schen die hij met een ren en een kef op de schutting kon jagen.

Opeens werd hij uit zijn gedroom opgeschokt.

Hij zag een rasgenoot dwars den rij-weg oversteken en plots kreeg hij een onweerstaanbare behoefte een praatje te maken.

Zijn staartje wrikte snel en met een sprong rukte hij het touwtje uit den mantelzak, jachtte het trottoir af en rende zig-zag den weg over.

Een fietswiel, dat het slepend touwtje overreed, deed hem in zijn vaart een benauwden tuimel maken, maar toen was hij aan de overzijde en neusde vertrouwelijk tusschen twee vuilnisbak-ken met zijn nieuwen vriend.

„Pukkie!” kreet de juffrouw in 't groen. „Och mins”, zei de omslagdoek.

Er lag een gewisse minachting in haar stem. Haar prachtig verhaal was gestoord geworden en alle aandacht van haar gezellin was verdwenen.

„Pukkie, Pukkie-dan-toch”, smeekte de groene weer en de veertjes op haar hoed knakten van de zenuwen.

„Die komt wel weerom”, meende haar buur.

„Ken je net denken, zoo'n fijne hond.. met die hondemeppers tegeswoordig, wat zal mijn man wel zeggen, hij was zoo op 'm hondje, m'n pukkiebeesie, kom, kom, kom dan toch terug, wat hè je d'r nou an weg te loope, mot je overreje worre, o guns, anstons begaat die hond wat an em.”

Pukkie inspecteerde zijn vriend bedrijvig van achter naar voren, z'n ooren stonden recht op en z'n staarteindje kwispelde. Hij drentelde met veerkrachtige stapjes om en om en dacht geen oogenblik aan zijn kermend vrouwtje.

„Och mins”, zei de omslagdoek weer.

„Jij mit je mins”, snibde de verlatene. Auto's, trams, fietsen, sloten een lange rij tusschen haar en Pukkie.

„Hoe kom 'k ter ofer.”

„Mins wat ga je beginnen, je waagt je leven, mot je onder een trim rake?”

„'k Ga d'r af.”

Pukkie's vrouw stak een voorzichtige voet op het asfalt. Ze spiedde schichtig links en rechts. Haar veertjes begaven zich bijna.

„Op=hoep=hoep=hoepelen”, toeterde een vrachtauto.

„Weg, weg, wèèèg”, snerpte een claxon.

Fietsen zoefden langs, een uitwijkende driewielkar zette schuins koers op haar aan.

„Mins”, schreeuwde de buurvrouw en trok den groenen mantel binnen den veiligen trottoirrand. „As ik je niet gegrepe had” . .

„Blijf van me lijf, mot ik het eerst op me zenuw krage” . . . .

De omslagdoek zweeg ontzet. Pukkie's vriend had een der vuilnisbakken over de tegels gehaald, maar hun beider inspectie had niet veel belangrijks opgeleverd en verveeld marcheerden ze ineens schuin achter elkaar de straat over. Het ging goed tot over de tramrails, daar jakkerde en krioelde het verkeer. Pukkie's vriend liep onverschillig door en belandde veilig op het trottoir.

Pukkie zelf werd zwaar gehandicapt door zijn touwtjes=nasleep. Plotseling spietste een felle jankgil boven het verkeerslawaaï uit.

„O, me hondje”, murmelde zijn vrouwtje en de groene mantel zeeg in elkaar aan den voet van een spichtig, met kippengaas omhuld boompje.

„Help”, schreeuwde de omslagdoek, „ze gaat van d'r eiges.”

In een ommezien trok een massale nieuwsgierigheid een cordon gezichten om de gevallene. Een agent baande zich een weg.

„Wat is d'r an de hand?”

„Ze is bezwijmd vanwege d'r weg=geloope hondje.”

„Dan mot ze'm maar beter vasthouwe, vooruit, pak es an.”

De verwezene werd een sigarenwinkel binnengedragen. Maar net toen de deur gesloten zou worden wrong een klein hondenlijf door de kier en draafde wild om de bewusteloze.

„Wat mot die hond”, zei de agent.

„Dat is 'em,” zei de buurvrouw.

„Dat mormel?”

„Jewel.”

Pukkie likte zijn vrouwtje tot bewustzijn.

„Bin je niet dood, och me lievert, hebbe ze je niet overeje, waarom schreeuwde je dan zoo?”

Ze betastte ijverig kop, pooten, rug, buik, tot het staartje zijn beurt kreeg. Toen jankte Pukkie bescheiden.

„'t Is net over z'n staartje geweest,” zuchtte de juffrouw.

„Arreme beesie.”